

[Aksel Larsen.]

og fordelt. Kommunerne skulde ingenting betale, og Statskassen skulde udrede de $\frac{3}{4}$ af Udgifterne med i alt 5,2 Millioner. Da dette Lovforslag strandede, kom Regeringen med et Forslag, der, som sagt, i alt væsentligt er enslydende med det Lovforslag, vi behandler nu, og man maatte opfatte det saadan, at Regeringen sagde: Landstingsflertallet har vist, at det ikke vilde være med til at gennemføre det gode Forslag, vi havde stillet; maaske vil de have Hjerte til at gennemføre et noget daarligere Forslag, vi prøver med det. Det viste sig, at det havde Landstingsflertallet heller ikke Hjerte eller Vilje til. Men Konsekvensen af det hele burde være, at Regeringen i det mindste var kommet med sit oprindelige Forslag, Forslaget af November 1935, og ikke med Forslaget af Februar 1936. Der er nemlig en ganske afgørende Forskel mellem det Lovforslag, Regeringen stillede i November 1935 om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, og det Forslag, der stilledes i Februar 1936, og som faktisk gennemfremattes nu. Jeg skal nævne en Del af disse Forskelle.

Forslaget af November 1935 aabnede Mulighed for Udbetaling af Hjælp gennem Arbejdsløshedskasserne, ikke i ekstra 70, men i ekstra 90 Dage og gav endda Ministeren Bemyndigelse til i særlige Trængseltilfælde at udvide denne Ret med ekstra 30 Dage, tilsammen 120 Dage. Over for dette staaer det nuværende Forslag med 70 Dage og ikke mere. Der var i Regeringens daværende Forslag meget faa Undtagelser, medens der er ikke saa faa Undtagelser i det Forslag, der her ligger paa Bordet. Det var f. Eks. saadan, at efter Forslaget af November 1935 kunde praktisk talt alle Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, der, enten fordi de havde opbrugt deres 3 eller 4 Aars Maksimum, eller fordi de var faldet for 10 Maaneders eller 26 Ugers Bestemmelserne eller paa Grund af særlige Vedtægtsbestemmelser ikke mere var berettigede til ordinær Hjælp, komme ind under Loven og faa udbetalt de henholdsvis 90 eller 120 Dages yderligere Understøttelse i vedtægtsmæssig Højde. Loven var beregnet at skulle løbe, ikke fra December til Slutningen af Marts, men fra December til Slutningen af April, og jeg maa ærlig talt sige, at det er næsten noget af det, der er mig mest uforstaaeligt ved Regeringens Lovforslag, hvorfor man nu sætter Grænsen ved 31. Marts og ikke som i Fjor ved 30. April.

Dernæst var der i Lovforslaget af November 1935 forudset 1 Mill. Kr. ekstra, som efter Arbejdsdirektørens Bestemmelse kunde fordeles til Kasser, der paa Grund af Fattigdom ikke havde haft Raad til at søge Dispensation fra 10 Maaneders Regelen. Endelig skulde Statskassen refundere Arbejdsløshedskasserne i øvrigt tre Fjerdedele af deres Udgifter efter Loven, medens Kasserne selv kun skulde betale en Fjerdedel. At det har kolossal økonomisk Betydning for Kasserne, kan enhver sige sig selv.

Lovforslaget nu vedrører altsaa ikke Arbejdsløshedskasserne selv, men Fortsættelseskasserne. Der findes, som sagt, en Række Indskrænkninger i det, bortset fra, at det kun drejer sig om 70 Dage, der jo i øvrigt ikke vil strække til for de 4 Maaneders, Loven skulde virke i, og Fortsættelseskasserne skal til Lovens Gennemførelse kun have det sædvanlige Tilskud, som de er berettiget til fra Arbejdsløshedsfonden, nemlig Halvdelen af Fortsættelseskassernes Udgifter. Den ene Halvdel af Udgifterne lægger man uden videre paa Fortsættelseskasserne, det vil sige paa Arbejderne, medens man ikke lægger nogen som helst ekstra Byrder paa Arbejdsgiverne, hvis Kontingent til Fortsættelseskasserne aldeles ikke forhøjes. Arbejdskøberne skal skaanes, derfor skal Arbejderne betale Halvparten, og den anden Halvpart træder Staten saa til med.

Ja, alt dette bevirker, at Loven ikke vil være saa værdifuld, og dertil kommer, at Lovforslaget har den Formulering og vel maa have den Formulering, at det er Arbejdsløshedskasserne selv, der skal træffe Bestemmelse om, hvorvidt de ønsker at udnytte Loven. Nu kan man jo ikke være i Tvivl om, at alle de Arbejdsløshedskasser, der overhovedet økonomisk er i Stand dertil, af Hensyn til deres arbejdsløse Medlemmer vil udnytte Loven. Ganske vist er det jo ikke saadan, at de arbejdsløse, det drejer sig om, er afskaaret fra enhver Hjælp i Forvejen. Derfor er det ogsaa lidt mærkeligt, at man fra en bestemt Side ivrer mod denne Lov og siger, at den kan yderligere gøre det vanskeligt for Landbruget at skaffe sig Arbejdskraft. Der bliver jo ikke gennem denne Lov, hvis den gennemføres, en eneste Person mere her i Landet, der faar Ret til Understøttelse, end Tilfældet er, hvis den ikke gennemføres. Alle, der underkaster sig den forlangte Kontrol af et offentligt Arbejdsanvisningskontor, og som er villige til at tage det Arbejde, der bliver tilbudt, er jo berettigede til at faa Understøttelse, saa længe Arbejdsløsheden va-